

[Hanne Reintoft.]

skulle netop være det, der kom den enkelte til gode. Det er faktisk en helt væsentlig ting i al tilkendelse af erstatning for erhvervssygdomme.

Lad mig til sidst sige, at det helt afgørende selvfølgelig bliver det udvalg, der skal nedsættes i henhold til stk. 6, og det ved vi ikke noget om endnu. Det er slet ikke betryggende, at der ikke er lagt faste rammer for sygdomsdefinitionen, og man kan jo også se på den beløbsramme, socialministeren har sat af, at det ikke er et virkelig ærligt forsøg på at komme vore erhvervssygdomsramte mennesker til livs. Der er alt for få, der får i forvejen, og det bliver et fåtal, der får ekstra efter dette her.

Steen Folke (VS):

I ministerens skriftlige fremsættelse står der:

„Det er regeringens opfattelse, at det beskedne antal anerkendte tilfælde af erhvervssygdomme synes at bekræfte den opfattelse, at erhvervssygdomsbegrebet i erstatningsmæssig relation forekommer for snævert og utidssvarende.“

Ja, det tør siges. Det er i hvert fald så sandt, som det er sagt. Nu har vi i de sidste år fået en stribe af rapporter omkring arbejdsmiljøforhold på forskellige virksomheder inden for forskellige brancher, som har vist de rystende forhold, der eksisterer på en lang række arbejdspladser, med det til følge, at tusindvis og atter tusindvis af arbejdere får erhvervssygdomme af den ene og den anden karakter. Det har været rapporter, der er udarbejdet på mere eller mindre privat initiativ, på initiativ af arbejdere på en arbejdsplads eller på initiativ af en fagforening eller på initiativ af nogle studerende fra et universitet eller en anden læreanstalt. Men vi har altså fået dynget materiale op, der har vist, hvor forfærdende dårligt det står til med arbejdsmiljøet på arbejdspladserne. Vi har fået svejserrapporter, vi har fået en bryggerirapport, vi har fået maler-rapporter, vi har fået den ene efter den anden, og de har alle sammen givet anledning til stor opstandelse, alle har kunnet se, at det her var rivegalt. Alligevel er det uhyre beskedent, hvad der reelt bliver gjort ved det.

Den lov om arbejdsmiljø, som blev vedta-

get her i december måned, vil i hvert fald ikke ændre noget væsentligt på disse områder. Jeg tænker specielt på den forebyggende indsats, som i sidste ende må være det helt afgørende for at bekæmpe også erhvervssygdommene. Vi har f. eks. fra bryggerirapporten disse tal om, at en meget, meget stor del af arbejderne på bryggerierne rent faktisk er høreskadede. Vi har, for at tage et nyligt eksempel, de oplysninger, der er kommet frem omkring HT-chaufførernes arbejdsforhold, hvor det har vist sig, at de lider af talrige defekter som følge af deres arbejde. Der var en enkelt chauffør, der for nylig var til en konference — det var vist på hospitalet i Glostrup — med forskellige læger og andre specialister, hvor det viste sig, at den pågældendes indhold af kulilte var langt, langt ud over risikogrænsen. Det er ting, som ikke fra officiel side bliver undersøgt særlig omhyggeligt, og som vi trods alt alligevel ved for lidt om. Men vi ved rigeligt til at vide, at der er et kraftigt behov for en revision af denne lovgivning.

Jeg mener ikke, og VS mener ikke, at det forslag, der her er lagt frem, på nogen måde er tilstrækkeligt. Vi mener, at nogle af bestemmelserne er ganske utilstrækkelige. Vi mener f. eks., at det er urimeligt, at man i de tilfælde, der falder uden for fortegnelsessystemet, men hvor man har mistanke om, at det er erhvervsbetingede sygdomme, så stiller det krav, som man ellers med rette afviser, om, at det skal være den pågældende, altså arbejderen selv, der bærer bevisbyrden. Hvorfor dog det? Hvorfor kan man ikke også i de tilfælde sige, at det må være arbejdsgiveren, der skal bevise, at det ikke er en erhvervssygdom, der er tale om?

Vi mener i det hele taget, at der er en masse bestemmelser, som er utilstrækkelige og urimelige. Det gælder også den indskrænkning af selve erhvervssygdomsbegrebet og definitionen, som ligger i § 1 A, stk. 2. Vi har ikke tillid til en lov, der indeholder de begrænsninger, hvor det skal afgøres af den til enhver tid eksisterende tekniske og medicinske erfaring. Vi ved udmærket, at det her er forhold, hvor der dels sker en kraftig udvikling, dels først og fremmest er tale om en fatal svigten fra den etablerede arbejdsmedicins, den etablerede socialmedicins, side. Det er områder, der i den grad er forsovmte, og hvor jeg mener det er helt util-